

Dnes ráno jsem dopsal pro Jihočeský (Českobudějovický) deník reportáž z Okolo Třeboně, měla velikost sloupku zkráceného o inzerát. Nejdřív jsem do ní napsal všechno možné a pak jsem to zase postupně mazal. Mám teď totiž zánovní stolní počítač, který je skvělý v tom, že místo chrochtání bleskově pracuje, ale z nějakého důvodu nemá jeho word funkci Počet slov... Zbylých, nevyškrtaných 1950 znaků si, předpokládám, budete moci přečíst v rubrice Vyšlo jinde (nevím, který z těchto článků bude vyvěšen dříve...) a teď chci využít dobrodiní neomezujícího webu a ještě o doznívajícím hudebním víkendu doplnit pár řádků. Nad přáním dramaturga Pavla Bárnyho Barnáše „

za

měřit se letos hlavně na písničkáře a dát prostor společnému zpívání

"jsem možná napřed trochu krčil rameny, ale dnes mám pocit, že letošní ročník skutečně jako pocta písničce působil, nemusel jsem se do toho pocitu nijak nutit. Organizátoři vytiskli zpěvník, na který jsou patřičně hrdí, a ve kterém najdeme kromě ankety mezi muzikanty na téma písnička (a kterou jsem si přečetl s velkým zájmem) po jedné hitovce od každého účinkujícího. Aby si je lidi mohli zaspívat.

Jenže tento moment příliš nezdůrazňovali ani konferenciéři, ani účinkující autoři hitů a diváci zpívali dost málo a navíc ještě, co je napadlo... Ale nevádí, ne? Písničkářský půdorys ještě vedl k dost konzervativní dramaturgii, navíc jsem měl pocit, že těch ročníků 46 a 47 je tam nějak moc, tak jsem to do sloupku nějak stručněji a uměřeněji napsal.

Jiří Suchý

byl opravdu – jak píšu - vrcholem akce, to ode mne nebyla nějaká povinná úlitba, fakt to tak vyšlo. Vynikající byl Dušan Vančura jako moderátor sobotního hlavního koncertu – šlo mu to úplně stejně jako kdysi ve Svojsicích, pokud pamatujete. No, a v jednu chvíli se tito dva pánové potkali ve svých rolích na pódiu, chvíli si něco povídali... a já si uvědomil, že jednomu z nich je 77, druhému 84. A od té chvíle mě už nějaké přemýšlení o dostatečně paritním zastoupení generací zcela opustilo. Kdo umí, umí. Navíc, ač se mi to původně z programu nezdálo, mladá i střední generace nakonec zastoupeny byly. Dvaadvacet let je například popovému písničkáři, který si říká

Voxel

, má malou španělku s nylonkami, foukačku v držáku a looper a jede jeden optimistický popový kolovrátek za druhým; nicméně měl i světlejší momenty. Velkou radost mi udělal

Spirituál kvintet

, i když jim chyběla Veronika Součková... prostě je potěšení poslouchat něco tak podařeného. Vychutnal jsem si taky

Ivana Hlase s Triem

a

Žalmana se Spolem

– zmiňuji je schválně jedním tahem. Každý z nich hrál jiný den v jiném koncertu, a přesto jsem si uvědomil, jak jsou si tyto mimořádní písničkáři vlastně v něčem podobní. Třeba i doprovodem maličké kapely, která umí udělat ohromnou muziku, přičemž taktovku drželi oba úžasní kytaristé, Norbi Kovács i Pavel Malina.

Honza Nedvěd

sice mluvil o něco víc, než měl (což je u něj ale množství menší než malé), ale kytaru nešidil ani nezpíval k nevydržení „vroucným“ hlasem, takže dobrý. Dobrý samozřejmě i

Wabi Daněk

, ale toho přece jen vídám častěji, ať už samostatně nebo (jako zde) s Milošem Dvořáčkem, takže mě hned tak nepřekvapí, ani svou efektní acapellovou keltárnou s veselým sexuálně-urologickým závěrem ne. Pokud jsem se tu o někom z hlavní scény nezmínil, pak jsem ho zpravidla nepotkal. Samsona jsem sice potkal, ale bohužel až u stánku, dozvěděl jsem se spoustu zajímavých novinek, ale nic mi už nezazpíval.

Dal jsem si sice předsevzetí, že Houpacího koně si poslechnu celého, protože prostě ty mladé (nebo „mladé“) kapely bychom měli sledovat. A na tom trvám, i když mně to tak docela nevyšlo, protože takový hudební festival je taky o setkávání a hudební publicista musí kromě naslouchání hudbě naslouchat i jejím autorům a interpretům, popř. kolegům. Takže jsem část soutěže pronaslouchal a část prospal po předchozím celonočním naslouchání. Nicméně vítězný

Tranzan

, o kterém již referovala Džexna svým telegrafickým článkem, jsem naštěstí slyšel a mohu jen potvrdit, co jsem napsal do jihočeského sloupku: velice vkusný folkrock, určitě je dobře, že vyhráli. Co ovšem Džexna nenapsala, je, že druhý

Spolektiv

byl druhý jen o jediný hlas: a to mě mrzí.

Spolektiv je spíš už „mladá“ kapela, přece jen už o úroveň jinde, než – i třeba Tranzan. Ale buďme rádi, že si zahráli a skončili druzí, protože „padesát hudebních profesionálů“ si nějak jejich – dle mého názoru nesporných – kvalit nevšimlo a Spolektiv byl nakonec tím sedmým účastníkem soutěže, kterého vybralo publikum. Vox populi... Slyšel jsem ještě třeba **Qjeten** a jejich vyzrálý centristický folk se poslouchal jako obvykle moc příjemně – a jako obvykle to na ceny nestačilo... Někdo z druhé strany mého osobního žebříčku:

Liwid

, to byla opravdu ošklivá zábavková kapela. Ale oni nesoutěžili, byli mezi třemi dodatečně vybranými, volně k programu připojenými kapelami.

Přes déšť, o kterém jsem psal já i Džexna (neměl jsem prostor zmínit, že byl vytrvalý, ale drobný; dal se přežít...), bylo zkrátka letošní Okolo Třeboně pozitivní a přínosné. Jezdím do Třeboně rád. Ještě jsem si stihl v neděli dát rybičku (mohu si ji dát samozřejmě kdekoli, ale když ono to jinde není ono...) a opustit Třeboň dostatečně rychle na to, abych odpoledne mohl vyslechnout v Lesním divadle v Řevnicích vyhlášení výsledků národního finále Porty 2015. Já vím, že jste si oceněné už na stránkách Porty (nebo jinde) dávno našli, ale tady – tedy na FT – nejsou (aspoň ve chvíli, kdy píšu tyto řádky), takže si dovoluji zmínit aspoň vítěze: kdysi už docela rozjetou a loni obnovenou kapelu

Trapas

. Zdravím Karla a Oldu, pořadatele Podbrdského oblastního kola, které jsem v Řevnicích nepotkal, protože někde slavili. Není divu: již podruhé za sebou vzešel vítěz národního finále z jejich předkola. A já jim slibuji, že pokud si plácneme na můj pobyt v porotě Podbrdského kola i pro příští rok, že jim zase vyberu někoho, kdo pak v Řevnicích vyhraje; když se dobře vybírá na oblasti, tak to pak už není problém... :-) No, doufám, že se tu nedočtu něco o své nadutosti; jistě jste pochopili, že podobné he-he-he vtípky tu dělám proto, že o dalších účastnících soutěže, toho středobodu Porty, nic nemohu napsat, protože jsem soutěž nestihl a jediný, kdo si z oceněných při předávání zahrál, byl právě Trapas. Hráli Stratosféru; myslím, že jsme ji nechali postoupit do finále autorské Porty, ale to bych musel najít svoje zápisky z Hořovic...

A co jsem tedy ještě na Portě slyšel? **Věru Martinovou**. Potěšila: neslyšel jsem ji už dost dlouho, zpívala krásně... Akorát z její nové (aspoň pro mě) doprovodné kapely jsem trochu rozpačitý. Tak... třeba hráč na elektrickou kytaru je skvělý. Ale houslistka... no, takhle ne. To nemůže dlouhodobě ustát ani první dáma country music. (Omlouvám se za chybějící jména, houslistka se jmenuje Bára, to jsem pochytil, myslel jsem, že není problém si zbytek najít na internetu... a je.) Dalšími účinkujícími byli

Buty

– vrchol mé krátké návštěvy Porty. Letos jsem na nich byl už v lednu, dokonce jsem si koupil lístek, abych si to užil a nemusel pracovat, seděl jsem v první řadě (naživo dávám přednost „vidím“ před „slyším“) a byla to hodně velká radost. Takže z toho ledna vím, že už zase hrají jako za mlada (příští rok slaví 30 let!), s plným nasazením, jediný tón neodbydou. Jenom tedy rozhodně nehráli unplugged, jak se píše v naší PR upoutávce, ale naopak do toho pěkně bušili.

Festivaly léto otvírající

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 15 Červenec 2015 21:37

Tedy samozřejmě, že s dynamikou, s krásně zvukově vyrovnanými nástroji a hlasy. Mňam. Málokdy se vyskytne takováto kombinace hráčského mistrovství a hravosti vycházející z radosti z muziky.

Až jsem se bál, že staří dobří Trapeři budou mít po Butech dost tristní pozici. Nicméně z obtížné pozice se Robert Křesťan skvěle vyzpíval (a taky vymluvil, čímž chci říct, že pěkně slovy nehledanými a nečesanými vzpomínal na jednotlivé písničky a vůbec 70. traperská léta) a Luboš Malina (což ovšem není původní Traper) špičkově vyhrál na banjo. Zkrátka retro-neretro: závěr Porty vyplnil zvonivý bluegrass, jako vzpomínku na Pavla Bobka zazpíval Robert Nedělní ráno... hezké to bylo.

A nejvíc mě potěšilo, že Lesní divadlo bylo zase zcela plné, že byly zastoupeny všechny generace... tak chodte taky, ať je pro koho hrát!

*Okolo Třeboně, 25. – 26. června, Třeboň, nádvoří zámku a zámecký park
Porta – národní finále, 25. – 27. června, Řevnice, Lesní divadlo*